

ISLAMABAD – GILGIT, 2008-06-12

Efter att ha tillbringat drygt en veckas inbriefing i Islamabad var det så äntligen dags för tjänstgöring på en fältstation eller FS som förkortningen lyder. Jag hade turen att direkt få komma till Northern Areas och FS Gilgit. Northern Areas är en av fem delstater eller provinser i Pakistan. De övriga är från söder räknat Sindh, Balochistan, Punjab, NWFP (North Western Frontier Province) och Northern Areas. Den mest omtalade är NWFP, med provinshuvudstaden Peshawar, som utgör gränsområdet mot Afghanistan och här finns många av de koranskolor som utgör rekryteringsbas för Talibanerna. Som utlänning skall man undvika NWFP och då områdena närmast gränsen mot Afghanistan. Det var även i NWFP som USA utförde anfall mot ett misstänkt talibantillhåll tidigare i veckan där ett antal pakistanska soldater samt civilbefolkning så tragiskt omkom.

Resan till Gilgit skulle passera tre av provinserna nämligen Punjab, NWFP samt Northern Areas (Baltistan). Stora delar av färden skulle gå på Karakoram Highway och följa Indus.

Islamabad 05.19: Morgonen var mörk eftersom ingen sol gått upp än, det var varmt och fuktigt i luften. En och annan passerade på gatan och vi hälsade. Alla blir väldigt glada om man inleder en hälsningsfras och kommer gärna fram och skakar hand. Jag svettades redan men om man går runt lite så blir det ju en form av fartvind som svalkar. Men o andra sidan så svettas man än mer när man stannar.

En FN-bil med två förare hämtade upp mig vid min bostad och min utrustning ilastades. Bilen var i övrigt fullastad med materiel som skulle till Gilgit och den andra fältstationen i Northern Areas som heter Skardu. Efter att ha meddelat HQ att vi var färdiga för avfärd så bar det av i den mörka morgonen. Islamabad var folktomt så färden ut från staden blev en enkel match förutom att en av förarna tycktes vara ny och inte riktigt hängde med den andre förarens order – bla körde vi mot rött några gånger, några konstiga filbyten och allt i väldigt hög fart. Jag kände redan nu, utan att jag är nämnvärt religiös, att om Gud vill så kommer jag fram eller som man säger här – "Insh Allah". Vi kom ganska snabbt in i NWFP och skyltarna mot Peshawar berättade att det var 15 mil dit. Till Kabul är det ca 45 mil. Nu skall man vara väldigt observant på att milantalet inte säger något om hur lång tid det tar att komma dit eftersom vägförhållandena är väldigt växlande. Till Gilgit är det ca 75 mil men resan beräknas ta 16-17h vilket gör att snitthastigheten inte blir den bästa.

Efter att vi kommit utanför Islamabad en bit så hade människorna vaknat till och vägarna och vägkanterna fylldes av folk. Det låg även folk o sov på marken och i utomhussängar. Det var ett farligt tutande på alla bilar, minibussar, lastbilar och bussar och alla ville köra om – en prestigefråga helt enkelt. Det som var värst var att på flertalet transportfordon satt man på taket eller stod längst bak. Eftersom vägarna är fyllda med gropar samt dessa ständiga omkörningar gör ju att man lätt ser faror i detta sätt att transportera sig.

I Taxila, som ligger en bit utanför Islamabad, gick det kor och getter på genomfartsgatan mitt i stan.

När man passerar igenom alla dessa byar är det något som slår en speciellt mycket och det är att det bara är män på gatorna. Dessutom är det också så att överallt så sitter dom i stora skaror och bara gör ingenting. På väldigt många ställen så finns det som jag sa en slags kollektiva utomhussängar där folk kan sova. Jag fick inte riktig klarhet i detta system. Ofta var dessa sängar lokaliserade vid någon form av restaurang eller matställe kanske är ett bättre uttryck.

07.10 passerade vi staden Abbotabad och efter denna stad började vi så sakta slingra oss uppåt. En del barn var på väg till skolan, andra drev getter och åsnor till något bete eller något annat vi inte vill veta. Vi passade på att rasta lite och genomföra ett förarbyte samt dricka en läsk. Det är väldigt populärt att smycka sina fordon – speciellt traktorer, bussar och lastbilar vilket ser väldigt märkligt. En del lastbilar har bara en liten del kvar av rutan kvar så man undrar hur sikten är.

08.08 kom vi till Mansera och för första gången såg jag två kvinnor i blå burkha. Även här åkte skolbarnen längst bak på minibussarna. Vi stannade till vid en marknad eftersom en av förarna skulle köpa tomater. Jag passade på att se mig om lite i närområdet och jag funderade över lämpligheten på köttanteringen på alla dessa småslakterier/köttbutiker som vetter mot huvudgatan.

I Mansera var det ett fruktansvärt larm och oväsen. Så mycket människor på väg, bilar, lastbilar, djur på denna gata som gick genom staden – ett smärre kaos som gjorde att trafiken gick väldigt långsamt. Något som fascinerar är att många män hennafärgar sitt hår och sina skägg samt att de går hand i hand.

Vi for vidare och ett fantastiskt landskap öppnade sig med terrasserade risodlingar, vackra och gröna dalar som fick mig att tänka på en kombination av Bali och Sydafrika. 08.35 passerade vi en stad som hette Shinkiar där ett antal kvinnor var ute med ett gäng fårskockar.

I Battal, som vi passerade 09.18, började så tydliga spår av den jordbävning som ägde rum 2005 och som fick katastrofala följder för befolkningen, dels i form av dödsfall men även raserade hus och förstörd egendom. Påtagliga bevis är stor mängd rasmassor och uppbyggnadsprojekt samt att UNICEF fanns på plats. När vi så passerade Battagram vi 09.52 såg jag även här stora konstruktionsarbeten samt även rasmassor. Battagram är en Pashtunstad och det syntes på befolkningen då nästan alla män har skägg. Här ser jag, som jag nästan är säker på, västerlänningar i lokala kläder och med skägg vilket ser väldigt märkligt ut.

10.39 passerar vi Thakot och färden går längs slingriga bergsvägar genom gröna och djupa dalar. Thakot markerar starten på Karakoram highway och här dyker Indus upp som vi korsar. Vi kommer att följa Indus västra sida ett bra tag framöver. Karakoram highway är den väg, som byggdes i ett samarbetsprojekt mellan Pakistan och Kina, och som förbinder Pakistan med Kina och där gränsen utgörs av Khunjerabpasset i norr. Vägen började byggas i mitten på 60-talet och stod klar senare hälften av 70-talet. När man hör att det är en highway luras man lätt att tro att det kanske är en flerfilig motorväg eller liknande. Så är det inte. Det är till stora delar en väldigt smal väg med mycket skador på vägbanan i form av tidigare vägras, jordskred, tjälskador och förslitningsskador. Det går väldigt tung och mycket trafik.

Färden går som sagt längs Indus västra sida genom NWFP och vi passerar små byar som Besham, Dubair. Alla dessa byar ser likadana ut i sin struktur med en bygata och massvis med små konstiga affärer och män, bara män... Det skall påtalas att mycket av fotograferingen görs från bilen och att jag försöker dölja lite av det eftersom detta inte är en turistresa. När jag fotograferar människor, som utgör huvudmotivet, så har jag givetvis frågat innan.

På många ställen längs vägen finns det varningsskyltar med "Land slide area" samt att det ligger väldigt mycket stenar som trillat ned på vägen. Längs bergsväggarna kommer små vattenfall o – forsar där barnen badar och verkar ha det skönt.

12.40 når vi så Pattan där vi skall ha lunch samt genomföra bilbyte. Det kommer nämligen en bil från Gilgit med prylar som skall till Islamabad samt att våra grejor skall till norr. Varför gör man så här, jo givetvis för att förarna och bilen som jag åkte med skall tillbaka till Islamabad och Gilgitgänget med sin bil skall tillbaka. Först äter vi lunch på hotellet med mat som Gilgitgänget haft med sig. Vi beställer endast in lite nanbröd och lite grönsaker. Märkligt men det var tydligen ok att göra så. Lunchen bestod av en kryddstark och fantastiskt god gryta. Förarna lastar om och jag tittar på omgivningen som är vacker och bergig. Märkliga fordon passerar. Vi ställer upp på en liten gruppbild innan våra vägar skiljs. Mannen till höger är den nye senior driver medan det är junior driver som tar bilden. Senior driver är Pashtun och har sitt hem i Peshawar men till och med han tycker inte om Talibanerna och hur dessa påverkar livet i NWFP och speciellt i Peshawar.

(Notera vägen i bakgrunden som smyger sig runt berget – Karakoram Highway)

Vi fortsätter så vår väg mot Gilgit och långsamt försvinner de gröna dalarna och det blir kargt samt att det blir mindre fordon på vägen. En och annan överkörd ödla ser vi också, ungefär som hemma fast då är det grävlingar och andra djur.

17.11 rullar vi genom en check point och vi är i Northern areas. Nu dyker också de snöklädda topparna i Himalaya upp vilket känns mäktigt. Jag känner mig väldigt privilegierad som får vara med om detta. Det skall sägas att på väldigt många ställen längs vägen så finns det check points där man kontrollerar fordonen samt tar ut någon form av avgift. Vi slipper dock detta och rullar bara igen. 18.59 passerar vi Raikot bridge och kör nu längs Indus högra sida.

Vägen är tidvis väldigt dålig och smal och vi fortsätter att se dessa vådliga passagerarresor med barn. Vi kommer även förbi en olycka där framhjulet troligtvis gått sönder och bilen nästan rasat utför. Halva lastbilen hänger utanför och man håller på att baxa in den.

19.13 dyker så Nanga Parbat, på 8126 möh, eller som det stod på en skylt – ”Killer mountain” - upp vilket gör den till det 9:e högsta berget i världen. Det här känns mäktigt måste jag tillstå men officiellt skulle jag kanske säga – A va dåddå, det ju som Romeleåsen... Även Rakaposhi på 7788 dyker upp. Hela miljön känns magnifik. Jag hade som sagt tur som fick komma direkt hit.

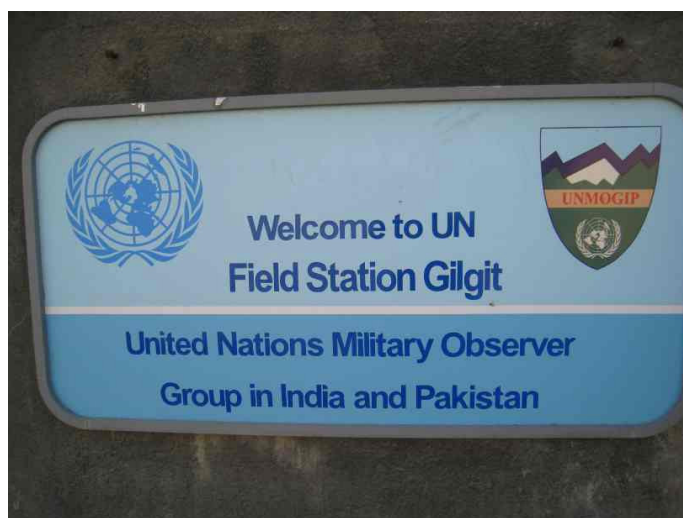

Byn Jaglot passerar vi 19.28 och där har de båda förarna sitt hemmaregemente så vi stannar till och hälsar på lite av deras kompisar. Här händer då detta märkliga fenomen att junior driver står under lång tid och håller en av soldaterna i handen, det ser nästan gulligt ut. Det karga landskapet ändrar sig långsamt i själva dalgången och det blir grönt, små bäckar som rinner från berget. Men detta gäller bara själva dalgången, längs de branta bergväggarna finns ingen växtlighet.

20.28 rullar vi så in i Gilgit, 1579 möh, och når målet för resan. Nu känner jag mig ordentligt mosig. Jag tackar förarna för bra körning. Jag kan säga att alla förarna har kört på ordentligt fort och inte någon gång, jo någon gång var det visst, tvekat på att köra om.

Nu tar major Perez från Chile samt kapten Haska från Finland emot mig och har maten klar så det är bara att sätta sig vid dukat bord.

Jag kom fram – ”Insh Allah”.